

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 2. 2015, č. j. 8 A 135/2014 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou doručenou městskému soudu dne 8. 8. 2014 domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Na základě žádosti žalobce o osvobození od soudních poplatků městský soud vydal dne 23. 9. 2014 usnesení, kterým žalobci přiznal osvobození od soudních poplatků z části, a to ve výši 1.700 Kč, takže jeho poplatková povinnost za podanou žalobu činila 300 Kč. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 11. 2014, č. j. 8 As 166/2014 – 14, zamítl jako nedůvodnou.

[2] Usnesením ze dne 22. 1. 2015 městský soud žalobce vyzval, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 300 Kč. Žalobce dne 10. 2. 2015 požádal městský soud o prodloužení soudcovské lhůty k zaplacení soudního poplatku o 5 až 7 měsíců s tím, že v současnosti nemá dostatek peněžních prostředků. Soud shledal tuto žádost vzhledem k předchozím obdobným žádostem žalobce zjevně účelovou, a proto řízení pro nezaplacení soudního poplatku v záhlaví označeným usnesením zastavil.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl toto usnesení kasační stížností ze dne 9. 3. 2015, ve které se domáhal jeho zrušení. V textu kasační stížnosti stěžovatel způsobem sobě příznačným a veskrze nesrozumitelným vytýká postupu městského soudu nejružnější skutečnosti, resp. domnělé skutečnosti opřené o své představy o správnosti postupu městského soudu. Stěžovatel zejména polemizuje se závěry usnesení městského soudu o částečném osvobození od soudních poplatků a s následným zamítavým rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Domnívá se, že mu městský soud nedal přiměřený prostor k zaplacení soudního poplatku a nesprávně se tak vypořádal s jeho žádostí o prodloužení lhůty k zaplacení poplatku za podanou žalobu. Poznámává také, že v záležitosti poplatkové povinnosti mají soudy povinnost aplikovat občanský soudní řád, nikoliv soudní řád správní.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud dovodil, že kasační stížnost je nepřijatelná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojitosti s § 120 s. ř. s., a to z dále uvedených důvodů.

[5] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že se jedná o další z řady věcí, kdy stěžovatel napadá kasační stížností procesní rozhodnutí krajského (městského) soudu týkající se otázky osvobození od soudních poplatků a následného zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Kasační soud opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá práva, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (viz např. rozsudek ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 – 11). Stěžovatel svá práva uplatňuje převážně zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (viz rozsudek ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 - 13).

[6] V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni 19. 5. 2015 celkem 1.310 spisů, kde žalobce vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je seriozita a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[7] Stěžovatel vytkl městskému soudu především nesprávný postup v řízení, neuvedl však námitky, kterými by se snažil vyvrátit rozhodný závěr městského soudu, že řízení muselo být pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno. Nejvyšší správní soud poznamenává, že žádosti stěžovatele o osvobození od soudního poplatku městský soud zčásti vyhověl, pokud stěžovateli přiznal částečné osvobození od soudního poplatku ve výši 1.700 Kč a vyzval ho k zaplacení poplatku v symbolické výši 300 Kč. Usnesení městského soudu o částečném osvobození od soudního poplatku bylo potvrzeno výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Logickým důsledkem pak byl požadavek, aby byla část soudního poplatku zaplacená. Vzhledem ke skutečnosti, že k zaplacení soudního poplatku ve stanovené lhůtě, ani později, nedošlo, postupoval

městský soud tak, jak mu ukládá § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Městský soud se dostatečně vypořádal s žádostí stěžovatele o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku, pokud uvedl, že vzhledem k dosavadní praxi stěžovatele jde o zcela účelovou žádost s jediným cílem vyhnout se splnění poplatkové povinnosti. Soud správně postupoval dle soudního řádu správního, který obsahuje úpravu osvobození od soudních poplatků a zastavení řízení v případě nezaplacení soudního poplatku, a není proto namístě použít občanský soudní řád.

[8] Obdobně jako v jiných právních věcech stěžovatele je i nyní Nejvyšší správní soud přesvědčen, že stěžovatel svou kasační stížností toliko zneužívá práva na soudní ochranu, veden snahou vést soudní řízení pro řízení, a nikoliv proto, aby byla ochraňována jeho reálně existující práva. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že toto rozhodnutí nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako úplně neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[9] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[10] O odmítnutí kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve srovnatelných věcech stěžovatele již vícekrát (viz usnesení ze dne 28. 2. 2013, sp. zn. 8 As 130/2012, ze dne 8. 4. 2014, č. j. 6 As 79/2014 – 4, či ze dne 20. 11. 2014, č. j. 10 As 221/2014 – 13).

III. Závěr a náklady řízení

[11] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[12] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 20. května 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu